

KISS LÁSZLÓ

Szindbád útja a gimnazista lánynál

Balogh Tamásnak

„*mint ahogy a finom francia, Verlaine mondja
egy helyen: »C'est le coeur, qui nous enrichi.«*”
(Karinthy)

I

– Élet – gondolta Szindbád. – Ledér, szent és megunt élet! Mily jó volna visszamenni beléd!

És mivel jó ideje már csak romantikus történeteket olvasgatott, s – író volt – maga is hasonlóakat forgatott fejében, (egy mozaikszerű novella, egy szerelmespárról, kilenc keserű részre osztva), Szindbád elhatározta, hogy az elkövetkező időben kizárólag tizenhat esztendő lányokkal próbálkozik. Ettől a naptól fogva rendszeresen feltűnt a kisvárosi gimnázium környékén, s az utolsó óra végét jelző csengőszóig az iskolát környező sudár gesztenyefák alatt őgyelgett. A közeli bicikliszerelő – talán irigykedett rá – drogdílernek nézte, amin Szindbád csak mosolygott, mert valóban árult marihuánát, amit legkönnyebben az éretlen – vagy ahogyan maga fogalmazott: zöld heréjű – elsőosztályos fiúknak sikerült elpasszolnia, akik harsogva hagyták el az iskola épületét, este pedig – zselézett haj, fülbevaló – a kisvárosi diszkó zsenge lánykáit adjusztálták. Szindbád azonban – szándékának megfelelően – mindenekelőtt az utolsó órától hazafelé tartó leányokat mustrálta. Egy derűs nap, még három óra sem volt, összeismerkedett egyikükkel, s miután biciklijén hazaszállította, még aznap vacsorára invitálta magához, tojásrántottát ígérve neki.

II

Szindbád, aki versekkel is próbálkozott, de leginkább a próza területén érezte otthon magát, és művészként mutatkozott be a megismert lányoknak és asszonyoknak¹, s aki pályázatokon nyert pénzt rendszerint abortuszokra költötte, fenséges estebédet ütött össze a falfehér arcú, hosszú fekete hajú kislánynak, a gimnazistának, aki fagyottan, unottan, haltekintettel, ajkán láthatóan örökké gunyoros, elbizakodott mosollyal ült Szindbád asztalánál, melynek fehér selyemből szőtt abroszán két gömbgyertya pislákkolt, és egy sötétlila vázá-

¹ A bemutatkozás általában így történt: „– Művész! – nyújtotta kezét Szindbád.”

ban virág kókadozott. A leány szótlán volt, szemét földre sütötte, amiről az jutott Szindbád eszébe, hogy olyan ez a teremtés, mint azok a nők, akiket végül megölni szoktak a férfiak vagy magukat ölik meg értük. Szindbád fiatalnak érezte magát – negyvennyolc esztendő volt –, esze ágában sem volt meghalni, ezért fejébe vette, hogy megöli a hosszú fekete hajú, haltekintetű kislányt. Nem most, vacsora után, hanem valamikor, később. Látványosan morfondírozott ezen – a konyhaszekrény mellett ütemes guggolásba kezdett, akárha megelégette volna székrekedését –, a lány azonban nem figyelt fel Szindbád kínos dilemmájára, továbbra is haltekintettel ült, szótlánul, szemét földre sütve. Vacsora közben sem szólalt meg, egy nyikkanást sem hallatott, még csak nem is csámcsogott, pedig ezt külön várta Szindbád, minthogy a csámcsogástól többnyire izgalomba jött. Egyébiránt elhatározását, hogy kioltja a kislány, a gimnazista életét, sohasem vitte végbe, különben is tudta – író volt –, más-képp ér véget a történet. Ez pedig, hogy ismerte kettejük történetének elejét, valamint végét, gyomorgörcsöt okozott Szindbádnak, és ez, a gyomorgörcs, gyakran bélgörcsbe torkollott, amivel Szindbád sok asszonyt és leányt elidegenített már magától kalandos élete során.

Még azon az éjjelen, a tojásrántotta elfogyasztását követően magáévá tette a lányt, hogy az elkövetkező kilenc hónapban – amíg együtt jártak – még egy híján hetvenszer háljon vele. Így is csak az utolsó alkalomra sikerült elérnie azt a kezdettől áhított célját, hogy franciázzon vele a kislány. Szindbád ekkor már régen tudta: el fogja hagyni a szótlán leányt, s szándékában megerősítette, hogy a kislány vulvájának szaga semmiben sem különbözött más nőkéitől, akik ráadásul azonnal hajlandóak voltak vele franciául társalogni, mivel Szindbád, akinek nyelvi problémái nem voltak, és aki verseket is írt, de elsősorban írónak tartotta magát, ezeket a nőket, akik túlnyomórészt külföldiek voltak, rendszerint Tankcsapda-idézettel édesgette magához.²

III

Szindbád valamennyi találkozás után – hetvenszer randevúztak, ezt Szindbád számolta – hazakísérte barátnőjét.

– Szeretsz? – kérdezte egy ízben kapujuk előtt a kislány, a tizenhat esztendő.

– Nagyon szeretlek – lódította Szindbád, aki úgy volt a világon a dolgokkal, ha már valamit elkezdünk, be is kell fejeznünk, mert író volt, s kezdeten és végen kívül mást nem nagyon ismert. – Mit szólnál, ha elvinnélek Franciaországba, Párizsba? – kecsegtette a lányt, aki nem értette a célzást, és álmo-

---

² „De a nyelvemmel majd megmutatom neked, / beszélgetni másként is lehet” – énekelte ezeknek a túlnyomórészt külföldi nőknek Szindbád.

dozva omlott Szindbád karjaiba, *Szeretlek*, amire Szindbád egy kortárs költő versével kedveskedett neki:

*Az a jó a bajszómban,
ha nincs söröm, akkor is van.*

- Te verseket is írsz? – rajongott a leány.
- Mostanában gyakran, bár leginkább a próza területén érzem otthon magam – büszkélkedett Szindbád, s hosszan cirógatta a kislány arcát. – Ismered Rimbaud-t?
- Csak a harmadik részt, de az király! – repesett a boldogságtól a lány, és Szindbád, *bassza meg!*, hazáig sziszegett dühében.

IV

Egyszer, miután Szindbád magára maradt a leány szobájában, és alaposan szemügyre vette a berendezést, elszőnyedte a plüssállatok meg a kedvenc énekesek posztereinek látványától, valamint a tudattól, hogy egy gyerekzsoba ágyán nyújtózkodik, hímtagján használt koton. *Bassza meg!*, sziszegette, és utána hazáig átkozódott, mert a lány visszatért, gyerekesen erőszakolt nőiességgel risszálta csípőjét, majd nyalakodni kezdett Szindbád szőrös mellkasán, aki megmarkolta a kislány, a gimnazista fenekét, és azt érezte, hogy ez, amit fog, egy popsi, egy gyerekesség, és ettől menthetetlenül hányingere támadt.

V

A kislány, a tizenhat esztendő olykor ábrándozott Szindbádnak, hogy az ő életének van egy nagy titkos vágya, és ez a vágy nyáron teljesülni fog, és ő lesz a legboldogabb a világon, mert az ő nagy titkos vágya az, hogy a Vörös Bikában táncoljon halk, andalító zenére, kezében pohár, szolidan töltve, Cherry, a pódiumon izzadt bárzongorista, hajnal, még három sincs, és ő csak táncolna, lágyan, andalítóan, amire Szindbád azt mondta, hogy ő leginkább azt bírná most elviselni, ha a kislány az ölében táncolna lágyan, andalítóan, és ez az ötlet különösképpen tetszett a leánynak.

VI

Szindbád gyakran mesélt viccet barátnőjének, aminek jobbára szoros ölelés volt a jutalma.

- Dugjunk – ajánlotta ilyenkor Szindbád, és dugtak.
- Szereted a rántott húst? – fogott egy újabb viccbe Szindbád dugás után.
- Szeretem – vigyorgott a kislány, a gimnazista.
- Akkor rántok még rajta kettőt – imitálta Szindbád az önkielégítést, amire a leány csak fintorgott. – Mi van, nem tetszik? – hóbörgött Szindbád, majd

hangosan felröhögött, mert viccesnek találta, hogy akad olyan ember – *ember?*, *kislány!* –, aki nem tudja, mi az az ironia.³

VII

Szindbád legtöbbször arról beszélt a lánynak, hogy a Brecht nevéhez fűződő elidegenítő effektus, a *Verfremdung-effekt*, az *igen!*, hogy az mekkora valami, mert, *gondold csak el!*, alapvetően megváltoztatta az embereknek a művészethez való viszonyát, mert így nagyobb teret nyert az önreflexió, ami valahol azért eltávolítás, *nem?*, és ami az igazi művészet egyetlen fontos jellemzője, majd hosszan mesélt arról, mekkora törést okozott életében, amikor rájött, ha valaki azt mondja: *még két mondat!*, akkor tuti, hogy nem két mondatot szól, és ha valaki azt mondja, *még egy perc!*, akkor száz százalék, hogy nem egy perc, és hogy ez nagyon kétségbeejtő, az viszont örvendetes, hogy jó néhány éve már hétfőn is van adás a televízióban, merthogy annak előtte, *amikor kölyök voltam*, nem így állt a dolog, *és akkor a non-stopok örvendetes elterjedéséről még nem is szóltam*, magyarázott Szindbád, aki nem bírta megemészteni, hogy a világon a dolgok változnak, ezért inkább a kislány, a tizenhat esztendő füléhez hajolt:

– Dugjunk – suttogta, és dugtak. – Mindig ugyanoda lyukadok ki – gondolta ilyenkor Szindbád, és ezt, hogy mindig ugyanoda lyukad ki, szintén nagyon elkészerítőnek találta.

VIII

Egy alkalommal, midőn hazakísérte barátnőjét, aki a kapujukig vezető úton egyetlen szót sem szólt hozzá, ami az addig eltelt hónapok alatt nem először fordult elő⁴, Szindbád elgondolkodott, és arra a következtetésre jutott, hogy ez a kapcsolat nem működik. Jóllehet a kislány, a gimnazista gyakorta bújt oda Szindbádhoz, de az ő fantáziáját nem mozgatta meg, hogy Cilit az első padba ültették, mert végigfecsegte az órákat; nem hozta lázba, hogy Norbi intőt kapott, minthogy rendszeresen elmaradt az iskolából; és nem foglalkoztatta a kérdés, hogyan kaphatott jelest kisdolgozatára Noémi, amikor egy sort sem puszkázott. Ezek a dolgok Szindbádot egyáltalán – vagy ahogyan maga fogalmazott egy társaságban: *kurvára* – nem érdekelték.⁵

³ (Szindbád sem tudta.)

⁴ Minden alkalommal előfordult.

⁵ Ekképp fogalmazott Szindbád abban a társaságban: „Ezek a dolgok engem *kurvára* nem érdekelnék.”

IX

És amikor egy éjjelen a kislánytól visszakapott kazettáját hallgatta, és a szalag végén, már a legutolsó szám után egyszerre a leány esengő hangját hallotta, *gyere vissza hozzám, kérlek*, Szindbád, aki addigra már régen eltökélte magában: kizárólag tizenhat esztendő lányokkal többé nem próbálkozik, azon nyomban biciklire pattant, és a kislánynál termett, aki átforrósodott testtel, álmatlanul kuporgott ágyában.

Hosszasan simogatta a kipirult gyermeket. A leány a falnak támaszkodva ült, arca vörösén izzott a láztól, nyakát fehér selyemkendő – Szindbád selyemkendője – fonta körbe. Hálásan és vágyakozva nézett Szindbádra. Hosszasan simogatták egymást.

– Olyan jó, hogy eljöttél – súgta a kislány, a tizenhat esztendő.

– Hát még milyen jó lesz, ha elmegyek – gondolta Szindbád, és a szeme közé élvezett a lánynak.

Még három se volt.

